

Voikukankeltainen

Aamukasteen helmet hohtavat kuultavina kuin ne olisivat taivaalta pudonneita tähtiä. Ne saavat tytön paljaat varpaat killumaan vedestä tämän juostessa läpi kasvaneen nurmen. Edellä kulkevan isän jalat ovat niin suuret, vahvat kuin puunrungot, että tytön on vaikea pysytellä isän perässä. Tytön varpasiin kietoutuu heinänpäitä, jotka värjäävät paljaan ihon oliivinvihreäksi. Aurinko häikäisee silmiin ja se saa pienen tytön hiukset hohtamaan pellavaisina. Hän katselee, kuinka isä iskee lapion maahan. Isä möyhii maahan aukon, joka on juuri sopiva pienelle taimelle. He katselevat aukkoa hiljaa, painavat kätensä sen kosteaan multa. Multa tuoksuu tunkkaiselta, ja sen märkä haju tuo tytön mieleen mummolan. Sormia polttelee, kun multa imeytyy kynsien alle. Tyttö katselee, kuinka kastemato upottaa päänsä mullasta. Ymmärtääköhän se edes, että sen maailmassa on nyt aukko?

Isä istuttaa puun tahmeaan multa. Se on vain hieman tyttöä matalampi, kuin puu ja tyttö olisivat jo syntyessään luotu yhdeksi. Tuulenvire havisuttaa puun hentoisia lehtiä. Kuulostaa kuin se kuiskaisi tytölle kielillä, joita kukaan muu ei pysty varjelemaan. Hän tuijottaa puuta hiljaisena, sallii sen kuiskia. Isän jo mentyä tyttö painaa poskensa puun lehtiä vasten. Lehdet kutittelevat hänen poskeaan, silittävät sileällä pinnallaan. Sen nuori ja vihreä tuoksu muistuttaa, että kaikki on vielä edessä. Tyttö kuiskaa puulle: "Ole sinä minun, niin minä olen sinun.", ja puu kuuntelee, koska sillä on vain aikaa ja rakkautta, joka sekoittuu sen lehtivihreään.

Sisällä tyttö piilottelee sormiaan, joiden kynnet ovat mullasta ruskeat. Hän ei tahdo pestä niitä, sillä ne tuoksuvat kodilta ja lämmöltä. Ne ovat viimein nähneet elämän. Hän katselee ikkunasta taivaanrantaan piirtyviä puita ja ajattelee, että jonain päivänä hänen puunsa on yksi niistä. Ensimmäistä kertaa taivas avautuu hänen edessään rajattomana. Se tuntuu pohjattomalta ja tutkimattomalta kuin valtameri. Hänen elämänsä on juuri puhjennut kukkaan.

Kaksikymmentä vuotta sen kesän jälkeen, kun puu istutettiin, tyttö rakastuu. Hänen rakkaansa silmät ovat tummat kuin syksyn yö, ja poskilla viipyilee häivähdys purppuraa ja kirsikanpunaista. Tänä päivänä, jona tyttö vie rakkaansa katsomaan jo suureksi kasvanutta puuta, tämä on pukeutunut keltaiseen puseroon. Se muistuttaa tyttöä voikukassa kylpeneestä

mehiläisestä. Heidän kävellessään kohti puuta, tyttö ei ole saada katsettaan irti keltaisesta, joka peittää jotain aarrettakin kalliimpaa. Hän henkäisee ja irrottaa silmänsä rakkaansa selästä vasta, kun puun lehtien havina tavoittaa heidätkin. He katselevat puuta mykkinä, kuin se kietois heidän ylitsevuotavan rakkautensa multaan niin, että se on ikuista. Heidän ei tarvitse sanoa mitään, sillä puu kuiskii tarvittavan.

Vasta kymmenen vuoden kuluttua he juhlivat häitään. Häät ovat pienet ja maltilliset. Tytön hunttu on koristeltu voikukilla, jotka tahraavat hänen helmansa keltaiseksi. Häiden jälkeen tyttö painaa poskensa lähelle rakkaansa korvaa. Hän tuntee rakkaansa lämmön iholla, kuin keskikesän aurinko eläisi tämän sisällään. Tyttö kuiskaa: "Ole sinä minun, niin minä olen sinun.", ja hänen rakkaansa kuuntelee, sillä he kuvittelevat, että heillä on vain aikaa ja rakkautta.

Vuodet kestävät vain aikansa, ja neljäkymmenen vuoden kuluttua hääyöstä aika kuluu loppuun. Tyttö selviää hautaustoimistosta ulos lämmittävään auringonpaisteeseen. Viereiseltä viheralueelta kantautuu vastaleikatun nurmikon tuoksu, eikä mikään ole enää ennallaan. Tyttö ottaa kenkensä pois, jotta saisi tuntea edes jotain. Sora polttelee vanhaa haurasta ihoa, ja kyyneleet kihoavat ensimmäistä kertaa hänen silmiinsä.

Vuoden kuluttua tyttö antaa sormiensa kulkea läpi puun epätäydellisten lehtien. Ne ovat yhtä ryppyiset kuin hänen ihonsakin. Uurteet ovat syvät, sillä ne kantavat sisällään jotain suurta, kokonaista elämää. Aamuyön ensimmäiset auringonsäteet saavat horisontissa kahisevat lehdet hohtamaan keltaisina. Hän kuivaa kyyneleensä lehteen, jotta saisi tuntea sen karheuden poskellaan. Hän antaa lehdelle suikon, jotta sekin kerran ymmärtäisi, miltä rakkaus tuntuu.

-JanetteS